

A NAGYHATALMÚ SÜNDISZNÓCSKA

Kerek erdő közepében, jegenyefa tetejében vidoran munkálkodott a piros sapkás Harkály mester. Kis baltácskájával sorra megkopogtatta a hernyóházacskák ajtaját. - Gyertek ki egy kicsit a friss levegőre, hernyócskák. Fogadom, vissza sem mentek többet, ha egyszer az orrocskátokat kidugjátok. S amilyen jóakarójuk Harkály mester a hernyócskáknak, még most is költögetné őket, ha föl nem dörög hozzá valaki a fa tövéből: - Hallod-e, te erdei ács, ki az úr az erdőben? Harkály mester máskor erre a kérdésre mindig leugrott a legalsó ágra, szárnya alá dugta a piros sapkáját, s azt felelte alázatosan: „Tányértalpú, lompos farkú, tipe-topa Mackó!” Most azonban meg se billentette a sapkát. Csak úgy félvállról vetette oda a fahegyről: - Hogy ki az úr az erdőben? Hát a nagyhatalmú Sündisznócska! Mackó úr akkorát ütött a fára tányértalpával, hogy a hernyócskák egyszerre begubództak ijedtükben. - Darázdárda, méhszurony! Kitől hallottad ezt az újságot? - Magától a nagyhatalmú Sündisznócskától - hunyorgott le az erdei ácsmester a bozontos fejű nagy úrra. De akkorát horkantott az haragjában, hogy Harkály mester leejtette ijedtében a kisbaltáját. Nem is találta meg azóta se, azért keresi máig is nagy panaszkodva: - Hová lett, hová lett? Mackó úr pedig dúlva-fúlva vágott neki az erdőnek, törve-zúzva a bokrokat, amik eléje kerültek. S a bokrok azt recsegték, a szellő azt dudorászta, még a saját tipe-topa lépései is azt csoszogták a harmatos fűben: - Nagy-ha-tal-mú Sün-disznócska! - No, majd kipróbáljuk a hatalmát annak a híres Sündisznócskának! - morogta Mackó úr, s egyenesen annak a tölgyfának tartott, amelyiknek a tövében a Sündisznócska nyaralni szokott. Éppen a küszöbön sütkérezett az ártatlan, s egy boglárkavirágot tartott a körmei között. Annak a tükréből pedergette hegyesre a bajuszát friss nyírfabalzsammal. De ahogy Mackó urat meglátta, úgy elfogta a reszketés, hogy menten lekonyult a bajusza. - Alázatos szolga! - nyöszörögte ijedten, s nagy zavarodottan Mackó urat kínálta meg nyírfabalzsammal. - Parancsoljon, urambátyám, egy kis bajuszpedrőt! No hiszen, egyéb se kellett Mackó úrnak! Világéletében mindig azt szégyenlette legjobban, hogy neki még vénségére se nőtt ki a bajusza. Még a foga is csattogott, ahogy ráförmedt Sündisznócskára: - Ohó, kis öcsém, a nagy hatalmadat mutogasd inkább! De sebesen ám, mert mindjárt befelé fordítom tuskéivel a bundádat! Sündisznócska ravaszul hunyorított a ragyogó fekete szemével.

- Ami igaz, igaz! Énelőlem mindenki elszalad ijedtében erdőn-mezőn. - No, azt magam is szeretném látni! - kacagott Mackó úr akkorát, hogy Sündisznócskának összeütődtek tőle a szuronyai. - Állom a szavam - mosolygott Sündisznócska a bajusza alatt. - Mindenkit megszalajtok, akivel találkozunk. Ha nem hiszed, gyere utánam. Azzal elkezdett gurulni Sündisznócska, mint a gombolyag, a sarkában nagy dérrrel-durral Mackó úr, recsegtetve a gallyakat jobbra-balra. - Fusson, akinek az élete kedves! - sikított Sündisznócska, ahogy a torkán kifért, s lett olyan futás az erdőben, hogy szem nem látta mását! A sok erdei egér mind elhagyta ijedtében a csizmáját. - Ez semmi - fújt nagyokat dühében Mackó úr -, azt a szarvast ijesz meg, amelyik a pataokban nézegeti magát. - Fusson, akinek az élete kedves! - visított Sündisznócska, s a szarvas ijedten kapta föl a fejét a vízből, s úgy eliramodott, mint a nyúl, ahogy Mackó urat meglátta. „Ej, de derék fickó ez a Sündisznócska - mondogatta magában. - Ha föl nem riaszt, bizony csúffá tesz Mackó úr.” Mackó úr pedig csudálkozva csóválta meg a kócos üstökét. - Ez már valami volt, Sündisznócska. De azért akkora hatalmad még sincs, hogy az erdőkerülőt meg tudnád ijeszteni. Az erdőkerülő pedig éppen szembejött velük: Ordas mester, a farkas. Úgy látszik, hiába kerülte az erdőt, mert úgy villogott a szeme az éhségtől, mint a parázs. - Fusson, akinek az élete kedves! - fütttyentett Sündisznócska, s Ordas mester már kitérte rá a száját, mikor Mackó urat megpillantotta. De el is szelelt onnan, mint a nap elől a köd. „Ejnye, most megszabta volna Mackó úr a bundám, ha Sündisznócska nem figyelmeztet gondolta magában. - No, de meg is hálálom neki. Nem eszem sündisznópecsenyét egy hétig.” Mackó úr pedig úgy rázta a fejét bámultában, mint szél a mákot. - No, ilyen még álmomban se értem - motyogta kelletlenül. - Hanem ha csakugyan te vagy az úr az erdőben, ijesz meg azt a pásztort, aki az erdőszélben legeltet. Azzal Mackó úr kidugta ormóttan nagy fejét a bokrok közül, Sündisznócska pedig olyat sikoltott, hogy majd beleszakadt a tüdeje: - Fusson, akinek az élete kedves! No, de lett is foganatja, mert odatekintett a pásztor, s ahogy a Mackó úr fejét meglátta, úgy elszaladt, hogy még ma se állt meg. Sündisznócska pedig büszkén tekintett hátra. - No, urambátyám, hiszi-e már a nagy hatalmam? Hát híre-hamva se volt már ott Mackó úrnak. Úgy elkullogott onnan, mint akit orron vertek. Megijedt a Sündisznócska nagy hatalmától, és sose kérdezte többet senkitől, ki az úr az erdőben.

Sündisznócska pedig azóta még kétszer olyan hegyesre pödri a bajuszát, mint azelőtt.